

Lillæg t. Det. o. Lovf. om en overord. Bevill. til Kjøbenhavns Søbefæstning.

2.

Krigsministeriet. Kjøbenhavn, den 23de November 1889.]

Hermed i Bilag.

Med Hensyn til de to sidste Punkter, hvorom det ærede Udvalg ved behagelig Skrivelse af 28de f. M. har ubedt sig Oplysning, skal Krigsministeriet udtale Følgende:

For at bedømme den seneste Udvikling af Kyst- og Marinartilleriet turde en kort historisk Fremstilling af, hvorledes det svære riflede Skyts har udviklet sig i nogle af de betydeligste europæiske Stater, være paa sin Plads. Her skal selvfølgelig kun medtages Hovedpunkterne af Udviklingen.

I England begyndte Armstrong i Midten af Halvtredserne til Erstatning for de ældre glatløbende Kanoner af Støbejern og Bronze at fremstille Bagladefanoner af Smedejern, men da Baglademekanismen viste sig uolid, kom der en saa stærk Opinion mod Bagladning, at man efter 1868 ophørte med Fremstilling af Bagladefanoner og efterhaanden atter indførte riflede Forladefanoner af en ny Konstruktion dels fra Armstrong, dels fra Woolwich Arsenal. Der anvendtes et indvendigt Staalrør omlagt med Smedejerns Ringe. Systemet udvikledes efterhaanden saaledes, at det i den første Halvdel af Halvfjerdsjerne kom til at indeholde en hel Række af Kalibre fra 7 in lige op til 13,05 in. Kanonerne vare korte, men Begyndelseshastighederne bleve dog bragte op til 465 m. ved Indførelse af heldigere Krudt. I Midten af Halvfjerdsjerne blev Systemet forøget med Kanoner af Kalibre fra 12½—18 in (ca. 32—45 Ctm.) med Vægte fra 72,000 til 203,000 Pd. Det forbedrede langsommere virkende Krudt medførte, at man gjorde disse Kanoner en Del længere og gav dem Ladninger indtil ca. ¼ af Projektivvægten. De opnaa Begyndelseshastighed af ca. 480 m. og gjennemgik fra 47 Ctm. til 63 Ctm. Smedejern i Mundingen. Af de sværeste Kanoner bleve dog kun nogle faa Stykker fremstillede, der nu ere forviste til Gibraltar og Malta.

Smidlertid indsaa man, at den videre Udvikling af Skytset væsentlig burde ske ved fortsat Forbedring af Krudtet (langsommere Forbrænding) i Forening med Anvendelse af længere Skyts. Af Hensyn til Ladningsvansteligheeden blev det da nødvendigt at gaa til Bagladning. Det sidste Stød til denne Overgang gav den 38 Tons Kanons Sprengning i „Hunderer“, som man antog fremkaldt ved Indsætning af to Ladninger. Forladefanonerne vare i 1880 dødsdømte i den offentlige Mening.

Overtøelse om det nye System medtog flere Aar. Systemet blev endelig fastslaaet som Bagladefanoner og Støbestaal (saavel Kør som Ringe), ca. 2,5 Kaliber lange Projektiler af haardstøbt Jern, kubisk og prismatisk Krudt, der dog tildels er afløst af brunt Krudt. Systemet skulde efter den første Bestemmelse indeholde 9 forskjellige Arter af Piller fra 6 in til 16,25 in (15,24 Ctm. til 41,27 Ctm.) med Vægte fra 8,000—220,000 Pd. og Gjennemgængningsevnen fra 26 Ctm.—100 Ctm. Smedejern i Mundingen. Paa Grund af det forholdsvis korte Projektil opnaas dette ved en Krudtladning omtrent lig den halve Projektivvægt. Af de sværeste Kanoner er der dog kun fremstillet nogle faa Exemplarer, medens det nu synes fastslaaet, at der til den engelske Flaades Armering ikke skal anvendes større Kalibre end den 13,5 in (33 Ctm.) Kanon, der veier ca. 136,000 Pd. og gjennemgik 96,4 Ctm. Jern i Mundingen. Til de sværest projekterede Nybygninger agter man at gaa yderligere ned med Kanonvægten til 126,000 Pd.